

Sygn. akt II AKa 63/21

ORZECZENIE

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Włodzimierz Brazewicz

Sędziowie: SA Sławomir Steinborn

SA Rafał Ryś (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Sidorko

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2021 r.

sprawy

R. D. obwinionego z art. 222 pkt 1 ustawy z dnia 22.03.2018 r. o komornikach sądowych (Dz.U. z 2018 r. poz. 771) w zw. z § 2 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego

na skutek odwołania wniesionego przez Rzecznika Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Komorniczej od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej z dnia 8 października 2020 r., sygn. akt **D 60/20**

I. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;

II. zasądza od Krajowej Rady Komorniczej na rzecz obwinionego R. D. kwotę 1.525,54 (tysiąc pięćset dwadzieścia pięć 54/100) złotych tytułem wydatków poniesionych przez niego w toku postępowania dyscyplinarnego w obu instancjach;

III. pozostałymi kosztami postępowania odwoławczego obciąża Krajową Radę Komorniczą.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 63/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w W. z 8.10.2020 roku, sygn. akt D 60/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>obraza przepisów postępowania – art. 7 kpk, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, polegająca na błędnej wykładni normy §8 pkt 1 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego, czego skutkiem stała się niewłaściwa i niekompletna ocena materiału dowodowego oraz błędna ocena naruszeń, których dopuścił się Obwiniony, a które to naruszenia zostały w sposób oczywisty wykazane we wniosku o ukaranie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na wstępie należy zaznaczyć, że jedyny zarzut podniesiony we wniesionym w tej sprawie środku odwoławczym został wadliwie sformułowany i zakwalifikowany pod względem prawnym. Skoro skarżący zarzuca organowi I instancji nieprawidłową wykładnię jednego z przepisów Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego (§8), nie kwestionując przy tym ustalonego przez Komisję Dyscyplinarną stanu faktycznego, to wskazuje w istocie na obrazę</p>		

prawa materialnego (art. 438 pkt 1 kpk), nie zaś na obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 kpk), w szczególności art. 7 kpk, co miałyby się wiązać z rzekomo niewłaściwie dokonaną oceną materiału dowodowego. Nie sposób wszak zgodzić się z tezą, że obraza przepisów postępowania może polegać na obrazie prawa materialnego. Jak bowiem trafnie podnosi się w orzecznictwie, obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowanego do niego właściwego przepisu (postanowienie SN z 2.12.2008r., III KK 230/08, LEX nr 491425). Rozwijając tę myśl można dodać, że omawiana obraza polega na błędnym zastosowaniu lub niezastosowaniu przepisu prawa materialnego, gdy są to przepisy o charakterze stanowczym, tzn. nakazujące lub zakazujące stosowania przepisów prawa materialnego (por. D. Świecki „Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych”, Wolters Kluwer, 3 wydanie, Warszawa 2016, str. 134).

Inną kwestią jest natomiast to, że dopiero w uzasadnieniu wniesionego odwołania skarżący zdaje się kwestionować dodatkowo, że organ I instancji nie poczynił ustaleń co do naruszenia przez obwinionego powagi lub godności urzędu na innej jeszcze podstawie, niż wynikająca z treści postawionego mu zarzutu dyscyplinarnego, co może wskazywać na sugerowanie przez skarżącego błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Komisję Dyscyplinarną (art. 438 pkt 3 kpk). Temat ten zostanie

szerzej omówiony w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Sam zarzut należy ocenić jako bezzasadny, gdyż – wbrew stanowisku skarżącego Rzecznika Dyscyplinarnego, a co jest osią sporu w tej sprawie – Komisja Dyscyplinarna dokonała prawidłowej wykładni przepisu §8 pkt 1 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego. Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że zawartego w omawianym przepisie zwrotu „działalności zawodowej komornika” nie sposób wyklądać tak szeroko, jak chce tego skarżący. Wniosek ten wypływa przynajmniej z kilku istotnych powodów.

Już wynik wykładni czysto językowej wydaje się być tu jednoznaczny, gdyż przepis mówi o działalności zawodowej „komornika” (liczba pojedyncza), a nie „komorników”. Chodzi zatem o sprawy indywidualne, prowadzone przez danego komornika, nie zaś o sprawy związane z profesjonalną aktywnością komorników jako grupy zawodowej i dla nich wspólne (np. zagadnienie stosowania określonej procedury doręczeń).

Kolejny argument podsuwa wynik wykładni systemowej, co wymaga jednak zagłębienia się w treść kolejnego, drugiego ustępu §8 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego. Przepis ten rozpoczyna się następująco:

Komornik, którego czynności służbowe budzą zainteresowanie mediów, może udzielić informacji w niezbędnym zakresie, z poszanowaniem obowiązku przestrzegania tajemnicy

zawodowej, bacząc by jego wypowiedzi nie godziły w dobro samorządu komorniczego.

Trudno nie zauważyć tego, że w cytowanym wyżej ustępie przewidziano wyjątek od reguły zapisanej w ustępie 1, zakładającej, że o sprawach związanych z prowadzonymi postępowaniami komorniczymi winny wypowiadać się jedynie upoważnione w tym przepisie podmioty, tj. rady izb komorniczych, ich przewodniczący, Krajowa Rada Komornicza, jej prezes lub osoby przez nich upoważnione, rzecznicy prasowi, Rzecznik Dyscyplinarny, a także przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej. Takie ułożenie obu jednostek redakcyjnych narzuca logicznie taką właśnie wykładnię. W ustępie 2 zezwolono przecież – wyjątkowo – by o prowadzonych przez siebie sprawach wypowiadał się „szeregowy” komornik, nie należący do grona podmiotów wymienionych w ustępie 1, z tego właśnie powodu, że jego „czynności służbowe” budzą szersze zainteresowanie opinii publicznej. Niewątpliwie chodzi tu więc o czynności podejmowane przez komornika w konkretnych, indywidualnych sprawach prowadzonych w ramach posiadanych przez niego kompetencji.

Trzeci argument związany jest z koniecznością dokonywania prokonstytucyjnej wykładni omawianego przepisu Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego, a zatem w sposób respektujący prawa obywatelskie gwarantowane (także komornikom) w Konstytucji RP, w tym prawo do swobody wypowiedzi w kwestiach dotyczących spraw

publicznych, w tym w środkach masowego przekazu (art. 54 ust. Konstytucji RP). Ograniczenie tego prawa musi wynikać z wyraźnego brzmienia ustawy i – jako wyjątek od zasady konstytucyjnej – nie może być interpretowane w sposób rozszerzający. Należy zgodzić się w tym zakresie z poglądem zaprezentowanym przez organ I instancji, że §8 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego nie zakazuje bynajmniej komornikom wypowiedzi w środkach masowego przekazu, a jedynie wprowadza pewne ograniczenia podmiotowe i przedmiotowe co do zakresu i treści tych wypowiedzi. Akceptacja poglądu przeciwnego prowadziłaby do prostego, acz trudnego do zaakceptowania wniosku, że komornik nie może wypowiadać się publicznie na temat prowadzonej przez siebie działalności społecznej, naukowej, charytatywnej itp., jeżeli choćby pośrednio wiązałoby się to z koniecznością odwoływania się do własnych doświadczeń zawodowych.

Wobec przedstawionej wyżej wykładni omawianego przepisu Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego bezprzedmiotowe są dalsze dywagacje – zarówno zawarte w uzasadnieniu orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej, jak i w odwołaniu wniesionym przez Rzecznika Dyscyplinarnego – czy wygłaszane w przedmiotowym materiale telewizyjnym przez komornika R. D. tezy wynikają z jego spostrzeżeń i obserwacji poczynionych przy okazji prowadzonych przez niego czynności służbowych, czy są one wystarczająco dokładne i profesjonalne. Istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy jest bowiem to, że wypowiedzi

te – wbrew stanowisku Rzecznika Dyscyplinarnego – nie naruszają dyspozycji § 8 wymienionego Kodeksu, gdyż obwiniony nie wypowiadał się na temat konkretnych postępowań egzekucyjnych, okoliczności ich prowadzenia, nie podawał danych umożliwiających identyfikację ich uczestników, lecz publicznie zabrał głos w dyskusji dotyczącej perspektywy przeprowadzenia głosowania w formie korespondencyjnej. Uczynił to nadto nie z własnej inicjatywy, lecz na prośbę dziennikarza, który w tym celu z nim się skontaktował.

Odnosząc się bardziej szczegółowo do argumentacji zawartej w uzasadnieniu wniesionego odwołania Sąd Apelacyjny zauważa, że skarżący znacząco zmienił prezentowane dotąd stanowisko i rozkład akcentów, gdyż – nie porzucając zarzutu naruszenia §8 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego – skupił się wyraźnie na (pomijanym uprzednio całkowicie) aspekcie badanej wypowiedzi obwinionego, tj. braku profesjonalizmu tej wypowiedzi, zwłaszcza odnośnie znowelizowanej niedawno procedury doręczeń; wprost zarzucił, że R. D. wprowadził w błąd opinię publiczną w tym zakresie. Stanowisko to, choć odnoszące się do tej samej wypowiedzi medialnej obwinionego, istotnie odbiega od treści zarzutu zawartego we wniosku kierowanym do Komisji Dyscyplinarnej, wszczynającym niniejsze postępowanie dyscyplinarne. Obecnie – jak się wydaje – skarżący stoi na stanowisku, że w ten głównie sposób komornik R. D. naruszył powagę i godność urzędu komornika (art.

222 pkt 1 Ustawy z 22.03.2018 r. o komornikach sądowych).

Sąd Apelacyjny ocenił, że także na tym polu zarzut Rzecznika Dyscyplinarnego uznać należy za chybiony.

Całkowicie bezzasadnie skarżący odnosi się w swojej argumentacji do treści komentarzy zawartych wprawdzie w omawianym materiale filmowym, lecz wypowiedzianych przez lektora, którym jest dziennikarz przygotowujący materiał (str. 3 odwołania). Chodzi tu o wypowiedzi nie stanowiące elementu rozmowy prowadzonej z komornikiem D.w formie on-line. Oczywistym jest wszak, że obwiniony nie może odpowiadać za treść tych wypowiedzi, gdyż ani ich nie wygłaszał, ani nie potwierdzał, ani też nie miał na nie wpływu, gdyż są one zwykle dodawane podczas montażu.

Powyższe uwagi są czynione jedynie na marginesie, gdyż niezależnie od tych kwestii nie można uznać, że obwiniony R. D., wypowiadając się w omawianym programie telewizyjnym dotyczącym technicznych możliwości doręczania pakietów wyborczych podczas ewentualnych, planowanych wyborów korespondencyjnych, naruszył powagę lub godność urzędu komornika w ten sposób, że nieprawidłowo (nieprofesjonalnie) przedstawiał procedury doręczeń wykonywanych przez komorników sądowych.

Nie można bowiem w tym miejscu abstrahować od rodzaju programu, w którym wypowiadał się obwiniony, jego przeznaczenia, tematu i kręgu odbiorców, co w znaczącym stopniu determinuje wymagania stawiane

badanej wypowiedzi i wpływa na jej ocenę w ramach tego postępowania dyscyplinarnego. Obwiniony nie występował przecież na forum naukowym, gdzie prowadzona byłaby analiza znowelizowanych przepisów ustawy o komornikach sądowych, lecz wziął udział w krótkim programie telewizyjnym, adresowanym do przeciętnego, masowego odbiorcy, którego tematem było prawidłowe przeprowadzenie wyborów w formie korespondencyjnej. Jego wypowiedzi były skrótowe, często zabarwione dozą humoru, skupiały się na kwestiach czysto technicznych, jak np. brak skrzynek na listy na terenie posesji, czy rozmijanie się w praktyce adresu zamieszkania z adresem zameldowania danej osoby. Kwestia doręczeń – rozumiana bardzo ogólnie – miała znaczenie jedynie pomocnicze i miała obrazować prezentowane w materiale filmowym zagrożenia dla przebiegu wyborów, dodatkowo w kontekście sygnalizowanej w programie instrukcji doręczeń dla pracowników Poczty Polskiej. Obwiniony nie odnosił się przy tym, wbrew odmiennym sugestiom skarżącego, do żadnej konkretnej procedury doręczeń – aktualnej lub obowiązującej uprzednio, dotyczącej nieegzekucyjnych form doręczeń lub czynności terenowych w postępowaniu egzekucyjnym. Wymagania zgłaszane w treści odwołania zupełnie nie korespondują z charakterem programu, w którym wystąpił obwiniony komornik R. D., jak i publicystyczną w istocie konwencją jego wypowiedzi.

Nawet jeżeliby jednak uznać, pomijając już kwestię umyślności, że przedmiotowa wypowiedź

obwinionego zawierała pewne nieścisłości lub niezgodności w stosunku do obowiązującej w tym czasie procedury doręczeń dotyczącej komorników sądowych, nie była wystarczająco precyzyjna i wyczerpująca, a zatem i profesjonalna, to z pewnością skąpa ewentualnych uchybień nie powoduje, że można ją kwalifikować w kategoriach naruszenia powagi lub godności urzędu komornika sądowego. Jak już wyżej sygnalizowano, obwiniony nie referował wszak treści przepisów prawnych, lecz opowiadał o własnych doświadczeniach z doręczeniami, które zebrał w swojej pracy zawodowej. Wszystko to było zaś jedynie tłem do rozważań na zupełnie inny temat, dotyczący innej procedury. Trudno też na gruncie badanej sprawy podważyć wyjaśnienia obwinionego, w których zapewnił, że występując w programie kierował się troską o istotne sprawy publiczne.

Wniosek

o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W sytuacji uznania za bezzasadny jedynego zarzutu zawartego we wniesionym odwołaniu, przy braku podstaw do orzekania przez Sąd Apelacyjny z urzędu (poza granicami zaskarżenia i podniesionymi zarzutami), wniosek odwoławczy Rzecznika

Dyscyplinarnego, przewidujący rozstrzygnięcie o charakterze kasatoryjnym, nie mógł zostać uwzględniony.

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1- zaskarżone orzeczenie (w całości)	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z powodu nieuwzględnienia zarzutu odwoławczego oraz braku podstaw do działania Sądu Apelacyjnego z urzędu, tj. ingerencji w treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej przy KRK należało utrzymać w mocy. Orzeczono o tym w punkcie I orzeczenia Sądu Apelacyjnego.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1 Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>Zasądzono od Krajowej Rady Komorniczej na rzecz obwinionego – uwzględniając co do zasady jego wniosek w tym zakresie - kwotę 1,525,54 złotych tytułem wydatków poniesionych przez obwinionego w toku postępowania dyscyplinarnego – w obu instancjach. Są to koszty (wydatki) związane z przejazdem samochodem osobowym zarówno obwinionego, jak i jego obrońcy na rozprawę przed organem I instancji oraz na rozprawę odwoławczą przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku. Przy prawidłowo wskazanych wartościach kilometrowych, obwiniony błędnie wyliczył we wniosku kwoty żądanego zwrotu (omyłki rachunkowe), co zostało skorygowane przez Sąd Apelacyjny. Przyjęto stawkę zwrotu na podstawie tzw. „kilometrówki”, określonej wskazanymi we wniosku przepisami prawa, przy zaokrągleniu wartości kwotowej do dwóch miejsc po przecinku.</p> <p>Podstawą prawną powyższego rozstrzygnięcia jest art. 259 ust. 2 Ustawy o komornikach sądowych, który stanowi, że koszty postępowania dyscyplinarnego ponowi obwiniony jedynie w przypadku ukarania, zaś w pozostałych przypadkach, a więc m.in. w przypadku uniewinnienia – Krajowa Rada Komornicza. Do kosztów postępowania, rozumianych tu jako koszty procesu, zalicza się również „uzasadnione wydatki stron” (art. 616 §1 pkt 2 kpk w zw. z art. 223 ust. 2 ustawy z 22.03.2018 roku o komornikach sądowych (Dz.U. z 2018r., poz. 771).</p>
III.	<p>Pozostałymi kosztami postępowania odwoławczego – poza opisanymi wyżej wydatkami obwinionego jako strony niniejszego postępowania dyscyplinarnego – obciążono Krajową Radę Komorniczą. Wynika to z przywołanego wyżej brzmienia art. 259 ust.2 ustawy o komornikach sądowych.</p>

1PODPIS

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	Rzecznik Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Komorniczej w W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej – w całości		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana